

Hun gik Arm i Arm med en høj, kraftig, rødhaaret Pige, i hvem han genkendte Hegnsmandens Plejedatter Ane, Hansines bedste Veninde, hvem han i Kirken altid havde set i Hansines Selskab. Ved denne Piges anden Arm hang en lille, tynd og sjasket Skikkelse, hvis altfor lange, sorte Kjole og karleagtige Skridt røbede hende som en Konfirmand. Ane bar paa sit teglstensrøde Haar en lillebitte, lys Straahat med skotske Baand, der syntes bestemt til et Barn; dertil havde hun en mørkegrøn Hvergarnskjole, der lignede Hansines, og et brandgult Halstørklæde, der hang med en trekantet Snip ned ad Ryggen. Hansine havde en lav, bredskygget Hat af brunt Straa og ingen Tørklædesnip ned ad Ryggen; derimod naaede hendes sorte Hattebaand næsten ned til Livet, der omsluttedes af et blankt Læderbælte, de kvindelige Højskoleelevers Kendingsmærke. Konfirmanden havde sort Sjal med Frynser og Vinterhat med grønne Vindrueklaser.

Det saae ud, som om Skovfogeddatteren havde holdt de andre to tilbage for at betro dem en vigtig Nyhed. Konfirmanden bøjede Overkroppen frem, saa den dannede en næsten ret Vinkel med Benene, og kiggede Veninden op i Ansigtet, som sugede hun begærligt Ordene til sig med sit Blik. Hansine derimod syntes kun at høre efter med det ene Øre. Hun gik og saae ned for sig, lidt ud til Siden, som om hun vilde skjule for de andre, at hun ikke var opmærksom. Naar hun kom forbi en Blomst ved Vejkanten, som hun kunde naa uden at slippe Venindens Arm, bøjede hun sig ned og plukkede den.

Emanuel vilde ikke rigtig tilstaa for sig selv, hvor optaget han var af denne unge Pige, skønt han endnu kun kendte hende saa lidt. Han havde bare talt med hende et Par Gange, og der kom altid en uigennemtrængelig Faamæltighed over hende i hans Nærhed; hun akkurat svarede ham paa, hvad han spurgte hende om, og knap nok det. Men der var i denne halvt sky,